

ภาคผนวก ก

ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายในหน่วยนาม

1. ประโยคขยายที่ใช้คำเชื่อม “ที่”

1. นักเขียนจะต้องนำเสนอจินตนาการในมุมมองที่ผู้อื่นมองไม่เห็น
2. ธรรมชาติเป็นสิ่งที่อยู่คู่กันมากับมนุษย์
3. ฮวงพวยยามหาวิธีที่จะไล่ฝูงนกกระจอกไปให้พ้นๆ จากหญ้าเทวดาของเขา
4. ความรู้ใหม่ๆ ที่ได้รับจากการศึกษาวิชาวรรณคดีวิจารณ์มีมากมายนัก
5. ฮวงคือตัวละครที่ปลูกหญ้าเทวดาเอาไว้
6. ป่าเป็นสิ่งที่ทำให้ปัจจัยสี่มีความอุดมสมบูรณ์ยิ่งขึ้น
7. สุนทรียภาพเป็นความงามทางศิลปะที่ใช้ภาษาเป็นวัสดุ
8. ภาษาเป็นวัสดุที่จำเป็นต่อการประพันธ์
9. กวีแสดงการกระทำของมนุษย์ที่เปิดเผยเป็นธรรมชาติ
10. การเรียนวรรณคดีวิจารณ์เป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยให้ผู้ไม่รู้ได้เข้าใจวรรณคดีมากขึ้น”
11. ผู้แต่งใช้คำว่า ‘บังอาจ’ แทนการกระทำของฝูงนกที่หาญกล้ามาจิกกัดต้นหญ้าของฮวง
12. วรรณคดีเป็นงานเขียนที่สร้างขึ้นเพื่อร่ำอารมณ์ของผู้อ่าน
13. นิรันดร์คดีใช้ภาษาที่เข้าใจง่ายในการดำเนินเรื่อง
14. เพลงพื้นบ้านแสดงถึงวัฒนธรรมทางด้านขนบธรรมเนียมที่แสดงถึงชีวิตความเป็นอยู่ของคน
15. เนื้อเรื่องของ ‘รำพึงแห่งใบไม้’ เป็นเรื่องราวของธรรมชาติที่ถูกมนุษย์ทำลาย
16. ภาพที่ประจักษ์อยู่ตรงหน้าฮวงในขณะนั้น กระแทกกระเทือนความรู้สึกของฮวงเป็นอันมาก
17. ภาพของธรรมชาติในบทประพันธ์ ‘รำพึงแห่งใบไม้’ เป็นภาพความโหดร้ายและน่ากลัวที่เกิดขึ้นในธรรมชาติ
18. เรื่องสั้น ‘หญ้าเทวดากับฝูงนกกระจอก’ แสดงแนวคิดของการให้ความเมตตาที่มนุษย์พึงมีต่อสัตว์
19. การวิเคราะห์หลักวิธีเป็นจุดสำคัญที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าถึงแนวความคิดของเรื่องได้อย่างดี
20. งานประพันธ์ที่มีผู้ประพันธ์สร้างสรรค์ขึ้นต้องได้รับการกลั่นกรองมาเป็นอย่างดี
21. ผู้แต่งได้แสดงให้เห็นภาพของธรรมชาติในวันนี้ที่ถูกทำลายลงไป

22. วรรณคดีเป็นงานเขียนที่เกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์
23. ธรรมชาติเป็นสิ่งที่อยู่คู่กันมากับมนุษย์
24. บทนี้กวีพูดถึงป่าไม้ที่ถูกมนุษย์รุกร้าเข้าไปตัดจนหมดสิ้น
25. ข้าพเจ้าไม่สามารถตีความได้ตรงกับสารที่ผู้สร้างงานต้องการคือ
26. กวีอ้างถึงแสงแดดที่ร้อนมาก
27. ดวงเป็นตัวละครที่มีน้ำใจ
28. ดวงอาจเป็นเพื่อนคนหนึ่ง ในหลายคนที่มีมองเห็นชีวิตผู้อื่นมีค่า
29. วรรคแรกแสดงให้เห็นภาพของป่าที่ถูกทำลายอย่างมาก
30. กวีใช้น้ำเสียงไม่พอใจที่มนุษย์ทำลายป่า
31. เนื้อหา รำพึงแห่งใบไม้ กล่าวถึงการสูญเสียสิ่งที่มีค่า
32. มนุษย์เข้ามาครอบงายสิ่งธรรมชาติสร้างขึ้น
33. กวีโกรธแค้นคนที่ทำลายธรรมชาติ
34. กวีกล่าวถึงผลกระทบที่มนุษย์ทำลายป่า
35. กลอนสุภาพบทนี้กล่าวถึงคน ๆ หนึ่งที่เรียกร้องให้มนุษย์หยุดทำลายป่า
36. ผู้ประพันธ์ใช้คำที่มีความหมายเหมือนกันอยู่หลายคำ
37. กวีแสดงภาพบรรยากาศที่พระอาทิตย์กำลังสาดแสงไปทั่วทั้งป่า

2. ประโยคขยายที่ใช้คำเชื่อม “ซึ่ง”

1. งานประพันธ์บางชิ้นมีองค์ประกอบของเสียงซึ่งจัดเป็นลักษณะและคุณค่าทางสุนทรียะของภาษา
2. เราคือใบไม้ซึ่งเป็นสิ่งไร้ค่า
3. เรื่อง ‘หยวนเหวดากับฝูงนกกระจอก’ ให้คุณค่ากับผู้อ่านซึ่งแฝงอยู่ในโครงเรื่อง
4. บทประพันธ์ ‘รำพึงแห่งใบไม้’ กล่าวถึงความรู้สึกรักของมนุษย์ซึ่งกวีเปรียบให้เป็นใบไม้รำพึงกับตัวเอง
5. ข้าพเจ้าเรียนวิชานี้ซึ่งเป็นวิชาที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชีวิตมนุษย์
6. กลอนสุภาพ 2 บทนี้เป็นส่วนหนึ่งของนิราศภูเขาทองซึ่งสุนทรภู์ได้ประพันธ์ขึ้น
7. นිරินศักดิ์ตั้งชื่อเรื่องคล้ายนิทานซึ่งดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน
8. มนุษย์ทำลายป่าซึ่งเป็นขุมทรัพย์ของคน

3. ประโยคขยายที่ใช้คำเชื่อม “อัน”

1. กวีแสดงความเลวร้ายอันเกิดจากน้ำมือของมนุษย์
2. ข้าพเจ้ามีความเข้าใจธรรมชาติของมนุษย์อันเป็นประโยชน์กับตัวข้าพเจ้า
3. ป่าคือชุมทรัพย์อันมีค่าของสิ่งมีชีวิตบนผืนโลก
4. สันติตั้งชื่ออบทกวีนี้ว่า ราพิงแห่งโบไม้อันหมายถึงคำครวญคิดคำนึงของโบไม้อ์

4. ประโยคขยายที่ใช้คำเชื่อม “ว่า”

1. นิรันศักดิ์ได้นำเสนอเรื่องราวจากความสงสัยของฮวงว่าทำไมนกกระจอกจึงบินมาเป็นฝูง
2. กวีแสดงทัศนะผ่านโบไม้อ์ว่าหากมนุษย์ยังไม่หยุดทำลายป่าสักวันเผ่าพันธุ์มนุษย์คงสูญสลายเป็นแน่
3. ผู้แต่งแฝงทัศนะคติไว้ในเรื่องนี้ว่าสิ่งมีชีวิตทุกชนิดต้องมีเหตุผลในการกระทำของตน

ภาคผนวก ข

ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายในหน่วยกริยา

1. ประโยคขยายที่ใช้คำเชื่อม “ที่”

1. ข้าพเจ้าภูมิใจที่ข้าพเจ้ารักการอ่าน
2. สวงไม่พอใจที่ฝูงนกกระจอกมากินหญ้าเทวดาของเขา
3. สวงรู้สึกแปลกใจที่มีเสียงนกกระจอกดังอยู่หลังบ้าน
4. กวีโกรธที่มนุษย์ทำลายป่า

2. ประโยคขยายที่ใช้คำเชื่อม “ว่า”

1. ผู้มีความรู้กล่าวไว้ว่าการเรียนวรรณคดีคือการเรียนรู้ชีวิตมนุษย์
2. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณมีความละเอียดอ่อนในการศึกษาหาความรู้
3. ผู้ประพันธ์เรื่องนี้ทำให้ผู้อ่านเห็นได้ว่ามนุษย์มีความเห็นแก่ตัว
4. ตอนนี้ข้าพเจ้าตระหนักแล้วว่าการฝึกฝนเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนวิชานี้
5. สวงมองว่าเพื่อนของเขาเป็นคนดีมาก
6. ข้าพเจ้าไม่เคยคิดว่ามีคำว่าสายในการปรับปรุงแก้ไขจุดบกพร่อง
7. กวีกล่าวถึงวัฏจักรของธรรมชาติว่าถ้ามีป่า ป่าก็ให้ฝนตกต้องตามฤดูกาล
8. ข้าพเจ้าเชื่อมาตลอดว่าวรรณคดีมีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อสอนใจผู้อ่าน
9. ข้าพเจ้าพยายามนึกว่าการนำเรื่องขึ้นฝั่งชาวประมงทำกันอย่างไร
10. มนุษย์ต้องไม่หลงลืมว่าต้นไม้ใบหญ้าเป็นของทุกชีวิต
11. ผู้ประพันธ์ได้แสดงให้เห็นว่าคนไม่ให้ความสำคัญของป่าเลยทำลาย
12. ผู้ประพันธ์ได้กล่าวไว้ในบทที่ 5 ว่าการทำลายป่าของคนนั้นทำให้ป่าเขาโล้น
13. ผู้อ่านพบว่าผู้แต่งเป็นผู้รอบรู้ในการปลูกหญ้าเทวดาพอสมควร
14. มีผู้รู้กล่าวไว้ว่าการเรียนวรรณคดีคือการเรียนรู้ชีวิตของมนุษย์
15. กวีกล่าวถึงประโยชน์ของป่าไม้ไว้ว่ามีค่ามากมายมหาศาล
16. คุณค่าทางสุนทรียะต้องดูทั้งรูปแบบและเนื้อหาว่ามีความงามอยู่ที่ใด

17. กวีบอกถึงคุณค่าของป่าไม่ว่าป่าคือชุมทรัพย์อันนันทอันยิ่งใหญ่
18. ข้าพเจ้าคิดว่าควรจะมีกฝนตนเองให้มากขึ้น
19. ข้าพเจ้าพยายามให้กำลังใจตัวเองตลอดเวลาว่าจะต้องทำให้ได้
20. ผู้อ่านสามารถวิเคราะห์ได้ว่าผู้แต่งต้องการบอกอะไร

ภาคผนวก ก

ประโยคความซ้อนที่มีประโยคขยายในหน่วยนามและหน่วยกริยา

1. ข้าพเจ้าภูมิใจที่ได้เรียนกับอาจารย์ที่มีชื่อเสียง
2. มนุษย์ที่ตัดไม้ทำลายป่าไม่เคยคำนึงว่าป่าไม้ที่ตนทำลายลงไปเป็นแหล่งทรัพยากรธรรมชาติที่มีประโยชน์
3. ผู้อ่านจะได้พบว่าดวงเป็นตัวละครที่เหมือนกับมนุษย์ปุถุชนทั่วไปย่อมไม่เห็นคุณค่าของสิ่งเล็กๆ อย่างคันหญา
4. ดวงได้รับรู้ว่าคันหญาเทวดาที่เขาหวังนั้น ตอนนี้ยังไม่มีประโยชน์สำหรับเขา
5. กวีแสดงความทุกข์ของใบไม้ที่มีอยู่ตลอดเวลาว่าวันนี้หรือวันไหนความทุกข์และความขมขื่นก็ยังคงมีอยู่
6. ข้าพเจ้าไม่เคยคิดว่าการอ่านหนังสือเพื่อรับสารที่ผู้แต่งสื่อผ่านตัวอักษรจะต้องคิดวิเคราะห์อย่างลึกซึ้ง
7. ดวงรู้แล้วว่าทำไมหญาเทวดาที่เขาปลุกเอาไว้ใบจึงโกร๋นไปทุกที
8. ดินฉันจะรู้สึกภูมิใจทุกครั้งที่สามารถตอบคำถามจากคนที่ถามดิฉันว่าย้ายไปเรียนเอกภาษาและวรรณคดีไทยทำไม
9. ผู้แต่งกล่าวว่าแสงแดดที่แผดเผานี้เต็มไปด้วยความร้อนแรง
10. ดวงโกรธที่นกกระจอกมากินใบหญาเทวดาที่เขาปลุกไว้ว่างอกงามจนโกร๋น
11. ผู้มีอำนาจคือมนุษย์บางคนที่ยึดถือตนเองว่ามีอำนาจ
12. กวีกล่าวถึงธรรมชาติที่ถูกทำลายว่ามีมากมาย
13. กวีได้ใช้คำที่บรรยายให้เห็นว่าป่าเป็นสิ่งที่มีความมาก
14. กวีกล่าวถึงประโยชน์อันยิ่งใหญ่ของป่าว่าป่าเป็นปัจจัย 4 ของมนุษย์
15. ดวงมองว่าคันหญาเป็นสิ่งที่ไม่มีประโยชน์

ภาคผนวก ง

ประโยชน์ความซอที่มีข้อบกพร่อง

1.ด้านการเรียบเรียงประโยค

1. ผู้เขียนสื่อสร้างความฉงนสงสัยของฮวงที่เกิดขึ้นกับพฤติกรรมของนกที่เกิดขึ้นกับต้นหญ้าเทวดา มักจะวนเวียนเฝ้าจิกกินต้นหญ้าเทวดา
2. แนวคิดสำคัญของเรื่องที่ดำเนินไป อาจเป็นการยากที่จะจับความคิดสำคัญของเรื่องดังกล่าว ซึ่งบางครั้งความคิดสำคัญของเรื่องก็ปรากฏแยกออกมาจากรื่อง
3. ความคิดของนกกระจอก ผู้วิจารณ์คิดว่า นกกระจอกคิดว่า หญ้าเทวดาเป็นเพียงแต่ต้นหญ้าธรรมดา ๆ ต้นหนึ่งมันจะจิกไปให้ลูกนกของมัน
4. ข้าพเจ้าว่ามันยากที่จะเข้าใจสิ่งที่ผู้สร้างต้องการสื่อออกมา
5. พรรณคดีเป็นรูปแบบของการประพันธ์ที่เป็นการนำเสนองานทางศิลปะ
6. ทฤษฎีที่มีผู้รู้เขียนเอาไว้ข้าพเจ้าไม่เข้าใจว่าสามารถนำมาใช้กับทางปฏิบัติได้อย่างไร
7. ตัวละครที่สำคัญในเรื่อง คือ _____ ซึ่งลักษณะนิสัยอันแท้จริงของเขานั้นเป็นคนใจดีมีเหตุผล
8. กวีชี้ให้เห็นจุดเริ่มต้นอย่างชัดเจนว่าที่เกิดขึ้นเพราะ “น้ำมีอคคน”

2.ด้านการใช้ประโยคขยาย

1. หลังจากเรียนวิชานี้แล้วข้าพเจ้าสามารถที่จะคิดพิจารณาสิ่งต่าง ๆ รอบตัวได้ดีขึ้น
2. กวีที่ใช้คำว่า “เหงาหงอย” เป็นกลวิธีในการประพันธ์ที่เรียกว่า “บุคลาธิษฐาน”

3.ด้านเนื้อความ

1. หญ้าเทวดากับฝูงนกกระจอกเป็นการขยายสิ่งที่เกิดขึ้นของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับหญ้าเทวดาของฮวง

2. กวีสื่อให้เห็นว่า ผลจากการทำลายป่าไม่ทำให้กาลเวลาถูกทำลาย คือ การทำให้เกิดฤดูกาลที่ผิดแยกไปจากเดิม
3. หลังจากข้าพเจ้าได้เรียนนิชาวรรณคดีวิจารณ์ข้าพเจ้าก็ได้ทราบว่าวรรณกรรมที่ข้าพเจ้าได้อ่านนั้นมีคุณค่ามากกว่าที่ข้าพเจ้าเคยได้รับ
4. กวีกล่าวถึงความสัมพันธ์ของป่าซึ่งมีคุณกับธรรมชาติเป็นทอด